

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Εννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ 'Αθήναι.

'Ετος ἐννεῖνῆτα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσσι,
ἔτσι 'μπέρδεψ τὸν χρόνο ἢ ποιητικὴ μας γλώσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή. — ἔνδιαφέροντα πολὺ.

Ὁ ΡΟΜΗΟΣ τὴν Ἰσομάδα — μόνον μὴ φορᾷ τὸ βύνην,
κι' ἔτσι μὴ καταδέχεται. — γιατί λατὸν δὲν ἔχομαι
ἐκδοχόμενος τὰ ἔργα μου — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαμίην,
καὶ ἐπὶ τῶν 'Αθηνῶν τὴν πάλιν — εἶλας νίκην κι' ἐνεροπήν.
καὶ εἰς τὴν 'Ελλάδα εἶλας — ἔργατα ἔδωκα καὶ μένο.

τὰ τὸ εἶνα ἔμοῦ, μέρη — δεκαπέντε καὶ 'σὸ χέρη.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κροτῆς — ἔγινεν συνοδρομητῆς,
κι' ὅμοιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — ὁ δὲ τὸν πᾶν μαῦρο εἶλα.
Γράμματα καὶ συνοδρομαί — ἄς 'εὐθείας πρὸς ἡμέ.
Γιὰ τὴ σῆρα καὶ τὴ μῆρα — καθε φύλλο μὲ δέκαρ.

'Ενδεκα τοῦ 'Ιουαίου,
νάρχη τοῦ Κοινοβουλίου.

Τρακόσσι ἐννεῖνῆτα καὶ πέντε ἀριθμῶς
καὶ χάνετ' ἐκ τῆς ζέστης ὁ σῆχος, ἢ ὁ ρυθμῶς.

**'Ἐνα τραπέζι μοναδικὸ
μέσα 'στὸν στόλο τὸν 'Αγγλικὸ.**

Μεγάλου Φιλελλητισμοῦ ὑπεργειλίζει ρεῖμα
'ὁ 'Αγγλος Ναύαρχος καλεῖ τὸν Φασουλήν εἰς γεῦμα,
ἀὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κροτούτων τυροβόλων
Φασουλῆς ὁ Φιλᾶγγλος εἰσέρχεται 'στὸν στόλον
τὰ στολῆς πρωτοφανοῦς παράτονος ὠραίας
'ὄσπρ φανάζουν ἔκμανεῖς οἱ ναῦται 'στὰς κεραίας).

'Ο Ναύαρχος τὸν Φασουλή μ' εὐγένειαν σκουτζῆ
κι' ὁ Φασουλῆς τὸν Ναύαρχο καὶ καθέναι κοντά,
κι' ἀνάβει φῶς ἠλεκτρικὸν κι' ὀλίγα σπινταριστὰ
κι' ὁ Ναύαρχος εἰς τὸν λαϊμὸ τοῦ δίνει τὴν πετσέτα.)

Λίστα ποτῶν
καὶ φαγητῶν.

Σαλιγκάρια γιανχι ἀλά Λόρδο,
ἀλ' 'Αγγλὲ κοκροῖται μὲ σκόρδο,
γροβραλᾶκια καὶ γλώσσα ψητῆ
κι' ἀλά Λόντρα μὲ μὲ μπαλιτῆ.

Μπακαλιάρη σκοροδριαίς,
μαῦρας Καλαμῶν ἠλθαίς,
πολλῶν εἰδῶν ορεκτικὰ,
'Εγγλῆζικα κι' Ἑλληνικὰ.

Ὁ μίσθ του τὴν λιγερὴ σπαθὶ μεγάλο ζῶνει,
ἀλ' φορεῖ καὶ τρικαντὸ παράδοξον τὸ εἶδος,
'ἔχει τὸ κάθε γόνατο δεμένο μὲ Κορόδι,
δαίχνει δ' ὡς παράσημον τῆς ἐπιγονατιδῶς.
Ἐργῶν παρατάσσονται λογῆς λογῆς 'Εγγλῆζοι,
τὸν στόλου δὲ ἡ μουσικὴ τὸ λιγερὸν τὸ παίζει,
'ὁ Ναύαρχος τὸν χαιρετᾷ καὶ οἱ λοιποὶ ἐπίσης
'ὁ κίνοος ἀντιχαίρετᾷ μὲ πέντε ὑποκλίσεις.
'Ἐργάματα, παρασκευαί, ἀλαλαγμῶς καὶ κρότος,
κατὰ 'Εγγλῆζοῦλα τὸν πέρουν 'στὸ κοντὸ,
'ἔνας εἰς τὸ κατὰστρωμα Φιλλῆλιν κημαρότος
ὁ δίνει μὲ κατραπακίᾶ 'στὸ νέο τρικαντὸ.)

Ἐκπῶς πικρὸς ἰθὺσις τὸν εὐρανό τὸν θόλον,
πρὸ τοῦ Μίστηρ Φασουλή κραυγάζουν διακόρους,
'ἀρχίζει τὸ συμπόσιον ἐν μέσω τυροβόλων
ὁ δὲ του πάει κι' ἔρχεται καθένας σεβητόρος.

Πιλάρι σπᾶνιον γιὰ μὲς καὶ τοὺς προγενεστέρους
φτεμαμένο ἀλά Γλαδῶσινα κι' ἀλά φιλελιθέρους,
'στὸν φοῦρο ἀλά Σώλοσθουρ παστῆσινα μακρονίνα,
ποῦ ἀπ' αὐτὰ ὁ Φασουλῆς ἔχει νὰ φᾶν χρόνια.

σαλάτ' ἀλά Βικτώρια μὲ μπόλιο γλυκάδι,
τοιοὶ ἀλά Μιθόδιον μὲ ζυδι καὶ μὲ λάδι,
ἀλ' Ἰρλανδία παστουμαεὶ μὲ γίμισμα περίσσο
καὶ ἀλά Κύπρο κ' Αἴγυπτο γλαυοῦτι σακκουλίσσο.

Λουκάνικ' ἀλά Σταμπουλώφ μ' αἰγά τηγανισμένα,
ἀλά Κεβούργο Βουλγαρο γιανγκάκια ἕνα κ' ἕνα,
κρῦο νερό Καϊσαριανῆς σὲ φαρφουρί ποτῆρι,
Χίστερ τυρί περίσσο, Ροκφόρ, τουλουμοτύρι,
ἀχλάδιος σκεπιλίτικα καὶ σίκα μαγουλαρικά,
ἀλά Οὐίνδσορ νόστιμα φιστικία σκανδαλιερικά,
κ' ἄλλα πολλά, ποὺ τῆλεπτε ὁ Φασουλῆς κ' ἠπόρι,
καὶ πιπογιῶν καὶ καρπουζιῶν γιὰ πάσο τιμπο σπόροι.

Γλυκίσματα' ἀλά Πρίνς ντ' Ἐγκάλ τῆς ὥρας καταίρι,
ποὺ σπορεσ τρώγει ἀπ' αὐτὸ τὰ δάκτυλά του γλείρει,
περίσσο ἀλά Βουλή τῶν Ἄνω μπυκαλαεὶς,
ριζέγλα ἀλά Βουλή τῶν Κάτω καὶ χαλθεὶς,
κοτόπτι' ἀλά σίρκλ' Ἀγγλέ, πουδῆγες, παντισπάνια,
"Αἰ-Γεωργίτικο κρασί, ρετσίνα καὶ σαμπάνια.)

Ὁ καλεσμένος προσφωνεῖ
καὶ τοὺς Ἑγγλέζους συγχωρεῖ.

Φ.—Ὡ Ἄντιμυρλ, ὦ Ναύαρχε, κ' ἀξιωματικοί,
ποὺ λίρα τὴν σακκουλά σας βαρύνει Ἀγγλική,
ὦ μιντοσπιεν καὶ ὄρισερ καὶ μούτσι καὶ λοστρόμοι
καὶ ὀδομοὶ καὶ θερμαστοὶ καὶ ἄλλο περιόρομοι,
ἔμ βέρυ σάτις φαίντ γιεὶ, ἀγαπῶτοί Ἑγγλέζοι,
ἦγον μ' εὐχαριστήσατε μὲ τὸ ποτ' τραπεζί,
κ' ἐκ μέρους σας εὐχαριστῶ Ρωμηῶν κατεργαρίων
γιὰ τὸ παρὸν συμπόσιον τὸ ἔξοχον κ' ὠραῖον,
ντελίσσιας ἀντ' μπροῦτιτρούλ, καὶ βλέπω μὲ χαρὰν
πὺς τρέπετε πρὸς τοὺς Ρωμηῶν ἀγάπητι τυρυσέρν,
διὸ κ' ἀνακατεύετε μὲ τρόπον φιλικόν
τὰ ἰδικά μας σαγητὰ μετὰ τῶν Ἀγγλικῶν.
Ἐβίθα, φίλε Ἄντιμυρλ κ' ἀξιωματικοί ...

(Χίαρ, τούτοις ἄκουσον φωνάζουν μερικεῖ.)

Φ.—Ἄν οἱ τὰς Καρνατίδας μετ' ἐκλεψὲν ἐκείνος
ὁ τόσον ἱερόσυλος, ὁ Σκώτος ὁ Ἑλγίνος,
κ' ἠπῆγε καὶ τῆς ἑκάμη Ἀγγλιδοὶ καὶ Μυλλαιδοὶς
κ' ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ ζήτημα φανήκατε χαλιδοὶς,
κ' ἂν φῶς ἴσῃν Ἀλβιόνα σας ἐκέρπισεν ὁ Σκώτος
κ' αἱ χεῖρες του αἰ βέβηλοι τὴν δοξάν μας ἰσούλησαν,
ἰγῶ γχότ σάβι οἱ κουνί φωνάζω πρώτος πρώτος,
μὲ ἄλλους λόγους ὁ Θεὸς νὰ σώξῃ τὴν Βασιλίισσαν.

(Ἀπὸ χαρὰν ὁ Ναύαρχος δύο ποτῆρια σπάζει.)

Φ.—Νὰ ζῆσ' ἡ Βρεττανία μας κ' ἄς κλίθη κ' ἄς ἀράξῃ,
νὰ ζῆσῃ μὲ τὸν Σώλοσσορ καὶ τὸν μεγάλον γέροντα,
ποτὶ δὲν φαρμακεύεται μ' ἐκείνους ἡ γυλιή μας,
ὄρρε οἱ μπρότις Ἰντερσετ, τῶν Ἀγγλῶν τὰ συμφίροντα,
ὅπου παραζαλιζέτε μ' αὐτὰ τὸν Νικολῆ μαε.
Χαίρε, Ὀλντ Ἰγγλαντ, δηλαδὴ Ἀγγλία γρηαία,
ποὺ πρὸς μεγάλην μας τιμὴν καὶ δοξάν αἰωνίαν

ἀράξῃ μετ' ὅτῳ Φάληρον καὶ μὲς ὅτῳ Πειραιᾷ
κ' ἡ θάλασσα μοσοβολῆ καὶ βγαζέτις Βρεττανίαν.
Χαίρετε τίκνα τοῦ Τζῶν Μπουλ κ' ἀπόγονοι χρυσοί ...
ὅταν τὸν Δίλις κ' ἔπειτα τὸν Πάρελ Ἰτασκώσατε
ἐκείνον μὲ τὴν Κράουφερτ κ' αὐτὸν μὲ τὴν Ὄσο
ὅτῳ ποτὸ σ' σκαθώθηκε καὶ τοὺς ἔγαντακώσατε
γρια' εἰθετ' ἔντελεμαν σμενοὶ κ' ὄλα τὰ κοκκινίζετι
κ' ἂν σας εἰποῦν γιὰ ὄωβρακο ἀμίσως κοκκινίζετι.
Εἰς τὰ νερά μας τῶν Τζῶν Μπουλ ὁ στόλος ἄς ἀράξῃ,
τῶν δὲ Ρωμηῶν ἡ κλασικὴ καὶ συμμωχὴ γωνία
ερούλ οἱ γουαίθεσ πάντοτε σκίρτωσ' ἄς ἀνακράξῃ,
ὅπου θὰ πῆ τὰ κύματα κυβέρια Βρεττανία.

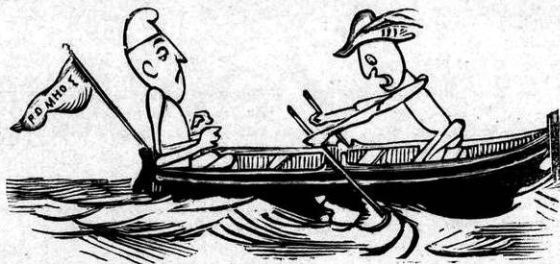
Ἐμπρός, Ὀλντ Ἰγγλαντ, δέσποζε, βασιλεῦ, κυβέρια,
κ' ἄς ὀχίγεται τοὺς ἄνδρας σου ἡ καθιμά ταβέρια,
κ' ἀπὸ μεθῖσι Ἀγγλικοὶ παραλίμνους ὄλουσ
ἄς τοὺς πηγαίνων σπικωτοὺς ἴσουσ κρατιοῦσ σου στόλου
ἄς φῆγγ' μὲς ὅτῳν θαλασσῶν τὸ βάθος ὁ πυρὸς σας
ἐμπρός καὶ τὸ Ἰνυλῆμπλ σας κ' ὅπιε ὁ Κελοσός σας
ἐμπρός καὶ τὸ Σορπράξ σας, ἐμπρός τὸ Ντιβιστίσιον,
καὶ κάθε ἄλλο θωρηκτὸν τρομακτικόν κ' ἐξαισιον.

Ποῖος τὸ μεγαλιόν σας θὰ καταράγγῃ Ἄδης,
ἐμπέρτενεν ἀντ' ἴσολεντ, ὅπου θὰ πῆ αἰθάθεισ;
Τὴν ἱπηνῆριν σας ὀρῦν τίς θὰ τὴν ταπεινώσῃ;
πὺς θὰ σας ριζῇ μὲς φορὰ ὅτῳν σκουητῶν τὰ κάρια;
ἴσως ποτὶ τὸν κόμπον σας νὰ κατακραυνώσῃ
Μινέρβας μαλεντζιόν, τῆς Ἀθῆνας κατάρια.

Ἄλλ' ὁμοῦ τὶ νομίζετε πὺς εἰθετ' τέλος πάντων
ἐμπρός σ' ἴμαθε τους Ἑλλήνας, τοὺς γόνους τῶν γιγάντων
Κι' ὁ Πάλμυστον κ' ὁ Βικονοσῆλ κ' ὁ Δάρβιν κ' ὁ
δὲν ἦσαν ἄλλο τίποτε παρ' ἄνδρες ἐπιπόλαια,
κ' ἀπ' ὄλην τῶν περριανῶν Ἑγγλέζων τὴν πλειάδα
μόνον ὁ Βύρων ἐξέζε γρια' ἡλετ' στὴν Ἑλλάδα.

Τὶ δὲ νομίζετε κ' ὁ Πίτ πὺς ἦτον ὁ δίκος σας;
ἂν τὸν θαρρῆτε κατὶ τί σας λῆξῃ τὸν κὰκος.
Ἄν ἔθετ' τὸν Ρωμηῶν τὸν Πίτ τὸν καὶ Τριπολιτσιώτη,
νὰ Πίτ θὰ πῆτε μὲ φορὰ, χαρὰ ὅτῳν πατριώτη.
Ὁ Πίτ ὁ Ἑλλήν, ποὺ ποτὶ δὲν φαίνεται θυμῶν,
ἂν κ' ἔχῃ κόμμα ὅτῳν Βουλήν τὸν ἑαυτὸν τοῦ μόνου,
ὅτῳς ἐκαιμόνος ὀφθακὸν τοῦ ὑπερῆφανος γίρει
καὶ κάθε τόσο ζήτημα ἐμπροσθοῦνης φέρει,
ἀλλ' ὁ Τρικοῦπης κατ' αὐτὰς, Μυλλῆροσ μὲ φωκῶλα,
τὸν Πίτ τὸν ἐξεπίτασ μὲ τὰ σωστά του ὄλα,
εἰς μίαν δὲ συζήτησιν ἰθύμοσε κ' ὁ Ράλλης,
φουριζέσ ὅπως πάντοτε κ' ὀργίλις ἐκθυμῆλλης,
κ' ἴπάνως εἰς τὴν φούρια του ἐβόναζε ὅτῳν Πίτ
πὺς τὸ μηαλό του ἔγνε κουρκοῦτι κατὰ μίτι.

Ὅπιωσ, Ἀγγλοὶ στογεροὶ καὶ λάτραι τοῦ περᾶ ...
μακρὰν νὰ μὴ ληρόνατε τοῦ πόντου τὸ καθήριετις ...
μὴ ὀχάγετε δὲν ἐλεψε πολλοὺς ὅτῳν μπακαρῆ κ'
ὁ Κουμῆγγ ὁ ἀσέπμοσ, Μυλλῆροσ πρωτοκλήρετις;
Δὲν λῆγω, κλέβομα κ' ἐμὲ μὲ τρόπον φανίρον
καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα ὅτῳν τρέχοντα καιρὸν,
ἂν δὲ κ' ἐμὲ ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν κλοπὴν φλεγομῆθα,
ἀλλὰ τουλάχιστον ἐμὲ Μυλλῆροὶ δὲν λῆγομῆθα.

Σουφρόνουμε ως Έλληνες χωρίς χρυσά οικόσημα
γιατ' είναι κληρονομικών ανέκαθεν τὸ νόσημα.

(Διὰ ποτηριαῖς ὁ Φασουλῆς ἀδειάζει μονορούφι
κι' ὅλοι κυττοῦν σάν χάφης καὶ κάθονται σάν μπουφουί.)

Φ.—Εὐδαί, Ἀγγλία γηραιά, ἰδίβα... χίπ... χίπ... οὐρα!...

(Ὁ Ναύαρχος 'στὸν Φασουλῆ προσφέρει δύο πούρα.)

Φ.—Ἄι θέγκ γιού, σὶρ Ναύαρχε, πολὺ εὐχαριστῶ...
πούρα δὲν ἰσυνεθίστα σὸτὶ μου νὰ βαστῶ,
μονάχα κάποτε κι' ἐγὼ φουμάρα λαθρεμπόριον
σάν ἀγοράζω μάλιστα 'στὴν Λόντρα περιθώριον.
Ἐν τούτοις εἶ ντρέγκ γιούρ χίθ, πού Ἀγγλικὰ θὰ 'πῆ
προπίνα εἰς ὑγείαν σας, Ἐγγλίζε τσελεπῆ.

Καὶ μὴ νομίζετε ποσῶς, Ἐγγλίζε φαρμακόνου,
μὲ τούτα τὰ κανόνια σας ταῦτὶ μου πὼς ἰδρόνει.
Μόνου μὴ τρύπ' ἀνοίγετε μ' εἰκίνα 'στὰ νερά...
ἕνα θὰ ρίξουμε κι' ἐμεῖς κανόνι μιά φορὰ,
ἕνα θὰ ρίξουμε κι' ἐμεῖς, ἀλλὰ θὰ εἶναι λέων,
κανόνι πού δὲν λέγεται μὲ βρόντον σμερδαλέον,
ἕνα θὰ ρίξουμε κι' ἐμεῖς, μὰ κόσμος θὰ τραντάξῃ
καὶ νὰ κανόνι μιά φορὰ μὲ τρόμεν θὰ φωνάζῃ.
'Ὅπισω κανονιέρηδες τῶν Ἀγγλῶν θαυμαστού...

(Τρεῖς ποτηριαῖς ὁ Φασουλῆς κενώνει ἀπνευσταί.)

Φ.—Τίτοιχ θὰ ρίξουν κανονιά οἱ Σαλαμονομάχοι
χωρὶς μιά μπάλα μέσα τῆς μηδὲ μπαρουτὶ νάχῃ...
Τὶ ξεφύρι καὶ συμφορὰ μὲ τούτο θὰ γενῆ!...
κούφου κανόνι, Ναύαρχε, μὰ Δράκοντος φωνή...
καὶ τότε τρεῖς ἀλλοιμονον, καθὼς πολλὰκις τῆγραφα,
εἰς ὅποιον ἔχει σάν κι' ἐμὲ 'τὸ χέρι τοῦ χρεωγράφου.

Ἄς δοῦμε τώρα πού θάλλῃ ὁ γέρον Ζυλοσχίστης
ἀν ἀληθῶς θὰ σικωθῆ καὶ τῶν Ρωμηῶν ἡ πίστις,
ἀς δοῦμε ἀν θὰ μιμηθῆ τὸν Σώλοθεου τὸν μοῦργο
ἢ μὲ κλωτσιαῖς θὰ δέχεται τὸν Τσοῦσαν τὸν Κοβούργου.
Οὐχ ἦττον ἀν ὁ γέρος σας τὸν Ζυλοσχίστη κἀν
ἔχουε σάν τὸν Γλάδστονα κι' ἐμεῖς τὸν Δεληγιάννη
ναὶ μὲν κι' ὁ γέρος τοῦ Μωρηῶ δὲν εἶναι Ζυλοσχίστης,
ἀλλ' ὅμως τῆς λαχανικῆς σοφῆς ἔφάνη μυστίς,
ὅπταν δὲ τὰ νύχτα τοῦ σάν Πανσαϊνίας ζῆνη
μουντζόνει τὸν Κορόναρο καὶ πιάνει τὴν ἀξίτη,
καὶ τοὺς ἀγροὺς καλλιέργει ὡς νέος Κικινιάτος,
μηδὲ τοῦ λείπουον παμπληθείς περιβολῆρ γνῶσις,
ἀν τύχῃ δὲ τὰ φῶτα τοῦ νὰ χρειασθῆ τὸ κράτος
προσέρχεται εἰς τὴν Βουλὴν καὶ πέρνει σημειώσις,
θὰ κἀμῃ δὲ, ὡς λέγεται, λαμπρὰν ρητορικὴν
διὰ τὴν μεταρρυθμίσει τὴν Ἀστυνομικὴν.

(Πίνετ μαγάλας ποτηριαῖς ὁ Φασουλῆς κενώνει.)

Φ.—Βαρδάτε, Ἀγγλοι, παρκαὶ νὰ πίσῃ τὸ κανόνι...
Εὐδαί, Ἀγγλία γηραιά, ἰδίβα... χίπ... χίπ... οὐρα...
σάν Ἀγγλος μῆθουα κι' ἐγὼ... θὰ ρίξω μιά κουμπεῦρα...
Βρὶ Ἀγγλοι ἀφιλότιμοι καὶ ἔπισημένα ὄντα,
τί σας κοστίζει γάχατα ἀν σηκωθῶν τὰ φρόντα;
'Ὅσοι 'στὸν Λόρδο Σώλοθεου, ἀλλ' ὅσοι καὶ 'στὸν γέρο...
τούς ἐσιγάθηκα κι' ἐγὼ, δὲν ἴθλω νὰ τοὺς ξέρω.

"Όλους σας εξαγάθηκα, τινάζω τὸν γιγασί...
 μισὸ κι' αὐτὴν τὴν γλώσσα σου γιατί' εἶναι παρὰ φύσιν,
 κι' ἂν μὴ κατέβη κάποτε νὰ μάθω τ' Ἀγγλικά
 βεβαίως τὸ λαργύγι μου θὰ πάθῃ ἀπὸ φθίση.

Βρέ Ἀγγολο ἀφιλοτίμοι καὶ μούτρα ξευρισμένα,
 τί σας κοστίζει τάχατε ἂν εἶναι σηκωμένα;
 Ἡ πίστις ἢ Ἑλληνικὴ θεραπεία πὺς θὰ σβύσῃ;
 γκοντέμι!... αὐτὴ προώριται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ...
 βίρω γουὴ... δὲν θὰ γινήτ' ἐξαρκωτικὸ συστοχίμα,
 κι' ὅποιος δὲν ἤθ' ἤγ' αὐτοῦ γιὰς μαζὶ τοῦ βάζω στοίχημα.

Θὰ ζήσῃ μιά, θὰ ζήσῃ δύο, θὰ ζήσῃ ὅστων αἰῶνα...
 θὰ λιθωνίζεται παντοῦ καὶ μίς ὅσ' τὴν Ἀλβιόνα...
 τὴν πιστὴν μας θὰ κυνηγᾷ ὁ κόσμος μὲ τούρκεμι...
 θὰ ζήσῃ μιά, θὰ ζήσῃ δύο... κανεὶς μὴ ἀντιστήσῃ...
 ὀρθὴ θὰ μείνῃ πάντοτε, δὲν θάναί σὲν καμπύρα...
 βάλτε νὰ πρῶμι, βρέ παιδιὰ... ἴθιβα... χίπ... χίπ... οὐρρα.

(Ὁ Φασουλῆς σηκώνεται καὶ σφίγγει κι' ἄλλο ἓνα.)

Φ.— Γκοντέμι... θὰ ζήσῃ ὅλοι σας φωνάζετε μ' ἐμένα...
 ἀνδὲρ περὶ τῆς πίστεως κανένας ἀμφιβάλλῃ
 ὀφθαίτ' ἂν τὸ κόσμιο τοῦ κἄνω τὸ κεφάλι.
 Γκοντέμι, γκοντέμι καὶ μπαί τζέπ... θὰ ζήσῃ δίχως ἄλλο...
 μὲ τὴν ζωὴν τῆς πίστεως τὴν πιστὴν σας θὰ βγάλω.

(Οἱ ναῦτ' ἐπὶ τῶν κεραίων στηλιάρια ὅτ'οι μεθῆσι
 μὲ τοὺς Ναυαρχοὺς καὶ λοιποὺς φωνάζουν πὺς θὰ ζήσῃ.)

Φ.— Ὁ Ἄντιμυραλ, ὦ μίνταιπμεν, ὦ μούτσι καὶ λουτράμοι,
 φωνάζετε παρακαλῶ ὅσο τρεῖς φοραὶς ἀκόμη.
 Ἐλέκτρικ λαίτ, δηλαδὴ μὲ φῶς ηλεκτρικόν
 ὅσ'τε τὸ νιόν δαίνειον τὸ χρομολυτικόν,
 ποὺ πᾶσαν ἀναγκαστικὴν κυκλοφορίαν θ' ἄρῃ
 κι' ἐντὸς κι' ἐκτὸς ἢ πιστὴν μας θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ.

Ναυαρχεὶ μὴ χωρατεύῃς,
 σ' δ,τι λέω νὰ πιστεύῃς.
 Ἄρῃς νὰ ξεθυμᾶνω,
 κι' ὅποιος μπιστὴς μὰς οἰκτείρει
 ὅτ'οι κεφάλι τοῦ ἀπάνω
 θὰ τοῦ σφιζῶ τὸ ποτήρι.

Φωνάζετε, φωνάζετε,
 καὶ κανονίαις τινάζετε...
 κίρνα, καίμην παππαθιά,
 κίρνα τῶν Ἀγγλων τὰ παιδιὰ.

Τόκα νὰ πρῶμι κι' ἄλλη μιά, βλαστοὶ τῆς Βρετανίας...
 ὁ Ποσειδῶν τῶν ἱππων τοῦ σας δίδει τὰς ἡνίας...
 χαρὰ ὅσ'τὸν κάθε δούλου σας, εἴτε λευκὸν ἢ κι' ἄραβα...
 τί νὰ σας κάνω ποῦχετε αὐτὰ τὰ σαμπουκάραβα,
 ἀλλοῦτως ἐγὼ σας εἶδεχα μετὰ καὶ ἄνευ στόλου
 τὸ τί ἐστὶ βερνικοκο, μεκπερῆδες τοῦ διαβόλου.

Ὅπισω σῆς ποῦ λέγετε μὲ πρόσχημα σωτήρων
 πὺς ὅποιον κατακτήσετε θὰ εἶναι γιὰ καλὸ τοῦ...
 πολὺ καλὰ σας τᾶχαλε κι' ὁ μακαριότατος Βύρων,
 ὅπου ν' ἀγιάσῃ τρεῖς φοραὶς τὸ ραχοκόκκλω τοῦ.
 Ἐπ'αἶς ἐπαγιδεύσατε μὲ δόλους καὶ πλεκτάναις
 κι' αὐτὸν τὸν Ναπολιόνα τὸν ἐκ τῆς Δημητσάνας.

Τόκα νὰ πρῶμι κι' ἄλλη μιά... ἐμίθουα σὲν χείρος
 κι' οὔτε Ρωμαίικα μούτ'οῦ νὰ πρῶριω,
 κι' ὅσ' Ἀγγλικά ἱσπουόουσα γιὰ νὰ σας πῶ προχείρωσ
 δια σας τὰ ξεφουρίσια καὶ πῶ πολλὰ δὲν ἔζρω.
 Καὶ τώρα μὲ τοὺς Κολοσσούς τραβάτε παραπίρα...
 ὅσ'τὴν παρακάτω γειτονιά νὰ πάρωμι αἶρα.

Ἄιντε, Μάρχημα, εἰντε Μπύρομ, οὔρι ὅτ'οι καλὸ,
 καὶ νὰ μὴ ξεαναπέρασῃ; τοῦτον τὸν γιγασί.

(Ὁ Φασουλῆς τὴν θέσιν τοῦ πολὺ παραγνωρίζει.
 καὶ τὸ τραπέζι ἐξαλλος ἀναποδογυρίζει,
 μὰ κἄποια θέλει φαίνεται ἀνάγκη τοῦ νὰ κένῃ
 κι' εἰς τὸν Ναυαρχὸν καὶ λοιπῶν τρυπνοὶ τῆς κοκέταις,
 ὡς ποῦ ὅτ'οι τέλος βρίζεται μπροστὰ τοῦ μὲ κἀκὴν
 καὶ ἀβαρίαν ἄρχιμῃ μὲ δυναταῖς ρουκέταις.)

(Κανεὶς δὲν καταλάβαινε ἀκόμη τί συμβαίνει,
 ἄλλ' ἀφῆνς χειροπέδα ὁ Ναυαρχὸς τὸν δίνει,
 καὶ μπλοῦμ τὸν ρίχνει ὅσ'τὸν γιγασί χωρὶς νὰ τὸν λυπᾶται,
 κι' αὐτὸς φωνάζει ἀπ' ἐκεῖ... γκοντέμι! ποῦ θὰ μοῦ πᾶτε;...)

Ἐκὰς ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγλισίας.

Τοῦ Ἀποστολοπούλου μεγάλῃ Μετρικῇ,
 ποῦ βρίζεται πᾶν μέτρον καὶ πᾶν ρυθμὸς ἐκεί,
 πολύμυρον βιβλίον ἐκ' ἑσῶς συχουρῶν
 κι' ἂς πρῶμι νὰ τὸ κέρσω χωρὶς ποῦ ν' ἄρτωσιν.

Μενίλαος Σακάρροφος, δόκτωρ γιαντὸς βαρβότος,
 ἰδιαιτέρως ἀσκηθεὶς εἰς τὴν Παθολογίαν,
 ἐκ Παρισίων ἔφθασεν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς ἐσχάτας
 πρὸς ἑλθῶν ὑποσχέματα ἀνάρροσιν κι' ὄνησιον.

Τὶ Γερμανοὶ γυμναστικοὶ!... πῶ πῶ! τὴν ὄντι πῶσι!...
 ὁ κόσμος ἐπιλημμόσῃ, πενίγεται καὶ τραπέσοι.
 Θὰ τοῦς δεχθῇ μετὰ πομπῆς ἡ Φιλαρμονική,
 ἢ προποστικῶν τῶν καλῶν καὶ ἀροσθολογῶν,
 κι' ἀπόφῃ τὴν Φαληρικὴν Ἐτίδραν θὰ λαμρῶν
 μοναδικὴ πανήγυρις, ὅπου τὴν αὐτοῦ θὰ γίνῃ.

Ἐστὼν Παῖδων τὴν Διάκλισιν καὶ εἰς τὴν Ἐβθεμάδα
 πωλοῦνται σώματα Ἐρωροῦ μὲ τακτικὴν ἀρέδα,
 εἰς τὰ Γραφεῖα δὲ αὐτὰ εὐρίσκονται ἀσκήν
 ἀνελλεῖαις κατὰ σφῆρ᾽ κι' οἱ πίντες καὶ οἱ τόμοι,
 ἀλλ' ἕως καὶ ὅτ'οι σπῆτι μὰ πωλοῦνται ἐκ' αὐτῶν
 κι' ἂν εἴλετε νὰ πῆρνετε μ' ὀλίγα μετρητὰ.